

ΕΤΟΣ 73ον

21 Δεκεμβρίου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 51 (3786)

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Λίγες μόνο ημέρες πρό των Χριστουγέννων, έορτή κατά την οποία ή άγία μας Έκκλησία θά έορτάσει την ένανθρώπηση του Υιού καί Λόγου του Θεού, άκούμε τόν Απόστολο των Έθνών νά αναφέρεται σέ μιά σειρά από προσωπικότητες τής Παλαιάς Διαθήκης. Οί άνθρωποι αύτοί χαρακτηρίζονταν από μεγάλη καί άκλόνητη πίστη στον Θεό, τέτοια πού τούς κατέστησε ικανούς «νά κατατροπώσουν βασιλεια, νά έργαστούν γιά τή δικαιοσύνη, νά πετύχουν τήν πραγματοποίηση των ύποσχέσεων του Θεού, νά φράξουν στόματα λεόντων, νά σβήσουν τή φλόγα τής φωτιάς, νά αποφύγουν τή σφαγή, νά γίνουν από άδύνατοι ίσχυροί, νά άναδειχθούν ήρωες στους πολέμους, νά τρέψουν σέ φυγή τά έχθρικά στρατεύματα, νά δούν τούς νεκρούς τους νά άνασταίνονται, ένώ άλλοι βασανίστηκαν έως θανάτου, άναμένοντας νά άναστηθούν σέ μιά καλύτερη ζωή, άν καί μπορούσαν νά έλευθερωθούν». Δέν βίωσαν όμως στό σύνολό της τήν ύπόσχεση του Θεού καί άνέμειναν τήν τελειότητα στο πρόσωπο του Μεσσία, του Ίησου Χριστού, τήν όποία θά απολαύσουν από κοινού μέ τά μέλη τής Έκκλησίας Του.

‘Η πίστη θαυματουργεί στη ζωή

Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος δίδασκε ότι «ή άνάμνηση των ιστορικών αυτών προσώπων καί περιστατικών σκοπό έχει νά πείσει τόν άνθρωπο πώς πίο πάνω καί πίο πέρα άπ’ τίς δικές του δυνάμεις ύπάρχει μιά άλλη τεράστια δύναμη, ή πίστη, πού άληθινά θαυματουργεί στη ζωή. Καί είναι αυτό μιά τρανή άλήθεια βγαλμένη μέσα από τά ίδια τά πράγματα, πού έπιβεβαιώνεται τόσο από προσωπικές μας έμπειρίες, όσο καί από πρόσφατες ιστορικές μνήμες. Ό άνθρωπος πού πιστεύει στον Θεό, γίνεται μιά νέα προσωπικότητα, πού μαθαίνει νά βλέπει κάτω από ένα διαφορετικό πρίσμα τή ζωή. Τό πρίσμα του αυτό είναι πολυδιάστατο, καθαρό, τελείως ξένο προς τά ανθρώπινα δεδομένα...».

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 9-10, 32-40)

Οἱ δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ἀδελφοί, πίστει παρώκησεν Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτριαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἣς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεὼν, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραζαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναιμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμpanίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττονι τὴν προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

Ἡ δύναμις τῆς πίστεως στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ –πού ἐμπεριέχει τό ἀγωνιστικό καὶ μαρτυρικό πνεῦμα καὶ τὴ διαρκὴ πνευματικὴ καλλιέργεια– εἶναι ἰκανὴ νὰ ἐξασφαλίσαι στὸν ἄνθρωπο τὴ σωτηρίαν, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Θεός ταπεινώθηκε καὶ προσέλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύση, ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς πίστεως: «Τόν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα...».

Ἡ πίστις ὡς ἀκλόνητο στήριγμα

Ἡ δύναμις τῆς πίστεως καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο ἰκανό νὰ ἀντιμετωπίσει ἀποτελεσματικὰ τίς προκλήσεις καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα φαντάζουν ἀνυπέρβλητα, ἀπροσπέλαστα καὶ ἀνίκητα. Πόσες φορές νιώθουμε τὸν ἑαυτό μας κλονιζόμενο ἀπὸ τό βάρος τῶν οἰκογενειακῶν εὐθυνῶν, τῶν οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων καὶ ἀπαιτήσεων. Πόσες φορές αἰσθανόμαστε ἀδύναμοι μπροστὰ στό φάσμα τῶν ἀσθενειῶν καὶ τοῦ θανάτου, πού βλέπουμε νὰ ἐπισκέπτονται ἐμᾶς ἡ ἀγαπημένα συγγενικά

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, λόγω τῆς πίστεώς του ἐγκαταστάθηκε ὁ Ἀβραάμ προσωρινά στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας σάν σέ ξένη γῆ, καί ἔζησε σέ σκηνές μαζί μέ τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ, πού ἦταν ἐπίσης κληρονόμοι τῆς ἴδιας ἐπαγγελίας· γιατί προσδοκοῦσε νά κατοικήσει μονίμως στήν πόλη πού ἔχει γερά θεμέλια, τῆς ὁποίας τεχνίτης καί δημιουργός εἶναι ὁ Θεός. Καί τί νά μνημονεύσω ἀκόμη; Πραγματικά, δέν θά μοῦ φθάσει ὁ χρόνος ἄν διηγηθῶ περί τοῦ Γεδεών καί τοῦ Βαράκ καί τοῦ Σαμφών καί τοῦ Ἰεφθάε, καί περί τοῦ Δαβίδ καί τοῦ Σαμουήλ καί τῶν (λοιπῶν) προφητῶν, οἱ ὁποῖοι μέ τήν πίστη κατέλυσαν βασιλεία, ἐπέδειξαν δικαιοσύνη, πέτυχαν τήν πραγματοποίηση τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, φίμωσαν τά στόματα λεόντων, ἔσθησαν τή δύναμη τῆς φωτιᾶς, διέφυγαν ἀπό τή σφαγή, θεραπεύθηκαν ἀπό ἀρρώστειες, ἀναδείχθηκαν ἰσχυροί στόν πόλεμο, ἔτρεψαν σέ φυγή τά στρατεύματα ἐχθρῶν· πολλές γυναῖκες πῆραν πίσω τούς νεκρούς τους, πού ἀναστήθηκαν· ἄλλοι βασανίστηκαν μέ τό τύμπανο μέχρι θανάτου, καί δέν δέχθηκαν τήν ἀπελευθέρωση, γιά νά πετύχουν τήν ἀνάσταση σέ καλύτερη ζωή· ἄλλοι δοκίμασαν ἐξευτελισμούς καί μαστιγώσεις, καί ἀκόμη περισσότερα δεσμά καί φυλακίσεις· λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, ὑπέστησαν βασανιστήρια, θανατώθηκαν μέ μαχαίρι, περιπλανήθηκαν ντυμένοι μέ δέρματα προβάτων, μέ δέρματα κατσικιῶν, ὑπέστησαν στερήσεις, θλίψεις, κακουχίες, –τέτοιων ἀνθρώπων δέν εἶναι ἄξιος ὁ κόσμος–, περιπλανώμενοι σέ ἐρήμους καί σέ βουνά καί σέ σπήλαια καί στίς τρύπες τῆς γῆς. Καί ὅλοι αὐτοί, μολονότι εἶχαν καλή μαρτυρία γιά τήν πίστη στόν Θεό λόγω τῆς πίστεώς τους, ἐντούτοις δέν πέτυχαν τήν ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεως (περί τῆς μέλλουσας ζωῆς), καθόσον ὁ Θεός εἶχε προβλέψει κάτι ἀνώτερο γιά ἐμᾶς, γιά νά μὴ σωθοῦν, δηλαδή, χωρίς ἐμᾶς.

(*Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ*)

μας πρόσωπα. Πόσες φορές νιώθουμε τήν ἀπελπισία καί τήν ἀπόγνωση νά κυριεύουν τήν ψυχὴ μας, κάθε φορά πού ὑποκύπτουμε στοὺς πειρασμούς καί παραδινόμαστε στήν ἄβυσσο τῆς ἁμαρτίας. Πόσες φορές νιώσαμε μόνοι, ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ τοὺς «δικούς» μας ἀνθρώπους, ὅταν οἱ ἐκπλήξεις καί οἱ περιπέτειες τοῦ βίου μᾶς ἔφεραν σέ θέση ἀδυναμίας.

Ἄς σκεφθοῦμε πῶς ἀντιμετωπίζουν τίς τραγικὲς αὐτές καταστάσεις οἱ ἄνθρωποι πού δέν βιώνουν τή ζωὴ τῆς πίστεως καί τῆς ἐλπίδας στόν Ἰησοῦ Χριστό. Μοιάζουν μέ ἀκυβέρνητα καράβια, ἔτοιμα νά συντριβοῦν ἀπὸ τὰ λυσσασμένα κύματα τῶν ποικίλων προβλημάτων. Τὰ αἰσθήματα τῆς ἀπόγνωσης, τῆς ἀπογοήτευσης καί τῆς ἀπελπισίας κατακλύζουν τό εἶναι τους, ὁδηγώντας τους σέ δρόμους χωρίς ἐπιστροφή. Ἀντίθετα, οἱ χριστιανοί πού πιστεύουν ὅτι ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος γιά τήν ἀγάπη τοῦ

21 Δεκεμβρίου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

«Μνήμη πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶ εὐαρεστησάντων ἀπὸ Ἀδάμ ἄχρι καὶ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ὁμοίως καὶ τῶν προφητῶν καὶ προφητίδων, ἐξαίρετως δὲ τοῦ προφήτου Δανιήλ (560 π.Χ.) καὶ τῶν ἁγίων τριῶν παίδων». Ἰουλιανῆς καὶ τῶν σὺν αὐτῇ 500 μαρτύρων († 304). Θεμιστοκλέους μάρτυρος († 251). Ἦχος: γ' – Ἑωθινόν: ΣΤ' – Ἀποστ.: Ἑβρ. ια' 9-10, 32-40 – Εὐαγγ.: Ματθ. α' 1-25.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Δεκεμβρίου, μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν.

Ἀπόστολος: Γαλ. α' 11-19 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. β' 13-23.

κόσμου, ὅτι ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε παίρνοντας πάνω Του τίς δικές μας πῶσεις, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὴν ὑπόσχεση τῆς σωτηρίας, ὅσα κι ἂν ἀντιμετωπίσουν στὴ ζωὴ, δὲν πρόκειται νὰ καμφθοῦν· ὅσα κύματα κι ἂν σκάσουν πάνω τους, δὲν πρόκειται νὰ κλονισθοῦν. Γιατί ἡ πίστη τους λειτουργεῖ ὡς ἀνίκητο στήριγμα, ὡς ἀκλόνητη βακτηρία, ὡς ἀπάνεμο προστατευτικὸ λιμάνι.

Αὐτῆς τῆς πίστεως μέτοχοι ἄς φροντίσουμε νὰ εἴμαστε διαρκῶς, καταξιώνοντας καὶ δικαιώνοντας τὴ ζωὴ μας μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ βιώνοντας τὴν προοπτικὴ τῆς προσωπικῆς μας σωτηρίας. Ἀμήν!

Ἀρχιμ. Ἑ. Οἰκ.

Ο ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΖΩΗΝ

Τὸ γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι ἡ ὄντολογικὴ ὑπερβασίς τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου διὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐγκεντρισμὸς μας εἰς τὴν θεϊαν ζωὴν καὶ δόξαν Του, καὶ ἡ κατὰ χάριν ἔνωσίς μας δι' Αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ Πατρός ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἔσχατα ὄριά μας. Ἡ προσωπικὴ ἔνωσις μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Καὶ ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ δὲν μᾶς ὑπόσχειται μίαν χμαιρικὴν μακαριότητα ἢ μίαν ἀφρημένην αἰωνιότητα, ἀλλὰ μᾶς προσφέρει «εἰς τό χέρι» τὴν δυνατότητα τῆς προσωπικῆς μετοχῆς εἰς τὴν θεϊαν ζωὴν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, εἰς μίαν ἀτελεύτητον κλιμάκωσιν!

Ἀπὸ τό βιβλίον τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Θεολογία καὶ Διδασχὴ, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr